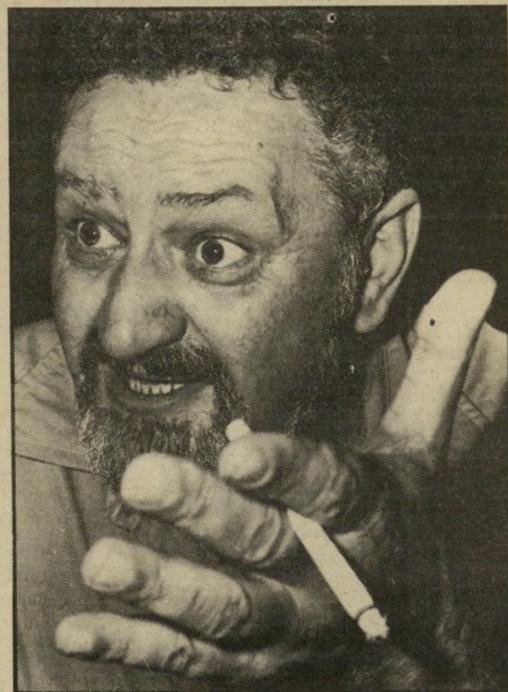

מוקדש לשייקה אוכיד, מלך הליצנים, ביום השנה לפטירתו

עין אחת

בוכיקת

שמעון ישראלי

יום אחד — יושב לו אלהים למעלה בשמים, מציץ למטה — נהיה לו חשף בעינים. רואה את העולם מסתובב בעצבות אימה, מסתובב — עם האף בארמה.

כל העולם עטוף במיזן קררות כברה. ויש לו פרצוף — שלא נדע!

אומר אלהים אל משרתיו המלאכים: "תראו, אני צריך כמה רעיונות משמחים. נראה אתכם, תגידו מה לעשות כדי לסלק מן העולם את העצבות הזאת." רק שאל מה לעשות —

התחילו אלה להציף אותו בעצות. אחד מציץ למחק את העולם מספר העיונות. שני — לשלח לכלם מתנות.

זה אומר — להראות לעולם מעשה נסים: וזה צועק — לבטל לכלם את המסים: מלאך אחד אפילו הציץ

שאלהים ישלח לעולם את המשיח, ושהוא עצמו מוכן להיות השליח.

שומע אלהים הצעות, עצות ורעיונות בלי סוף, ועל כל רעיון אומר: "לא רע, אבל מה? — לא מספיק טוב.

אז תעזבו אותי בשקט, ותנו לי רגע בשביל לחשב." מיד השלף כזה הס בשמים — המלאכים לא העזו להשמיע אפילו משק בכנפים. כי בשמים יש חוק: אלהים לא אוהב שמפריעים לו בזמן שהוא חושב.

...אבל היה שם מלאך אחד צעיר, חדש, טירון כזה, שעוד לא שמע כנראה על החוק הזה — ובלי לדעת שהוא מפריע, נגש ואמר: "גם לי יש הצעה שרציתי להציע." פנה אליו אלהים עם כזה מבט בעינים — שלבו של המסכן נפל אפיים — למכנסים.

"אה... תסלח נא לי מלכי, מלך מלכי העליון, שאני מפריע לך באמצע, כשאתה חושב על רעיון, אבל אם אתה חושב — אז תחשב בהגיון. למה עצוב העולם? — כי הוא לא שמח. למה הוא לא שמח? — כי לא בראת לו שום יצור מבדת.

דאגות וצרות — יש לו מספיק.

מה שחסר לו, זה — מישחו מצחיק.

כמו שהפרח זקוק לנצנו,

ככה חסר לאדם — ליצון!

מין לץ מתלוצץ שישוב לו את הלב.

אבל אתה אשם — "במושב לצים לא תשב..."

כל המלאכים עמדו שם חורים, רועדים, משפילים את העינים —

דברי חצפה כאלה עוד לא נשמעו כאן בשמים:

נו, נו — הם חושבים — מה שפה ילד!

אבל אלהים — אורו עיניו, כל-כלו מתחיד.

ואומר להם: "תראו את הזאטוט הזה, בחיי,

שמעתם נאום? — כמעט... נאום אדוני!

אבל אם אתה כזה גאון קטן,

אז תגיד לי מהיכן

נקח את החמר ליצור את הליצון?"

משיב לו זה החצוף ואומר:

"איהי לך אני כחמר ביד היוצר,

כלומר — בידך.

זאת אומרת — אם טוב הדבר בעיניך..."

חבק אותו אלהים ואמר:

"טוב, ולא טוב בעיני הדבר.

כי כל אדם דורש קרבן —

אפילו הלץ שבלצים."

משיב לו בלחש המלאך הלבון:

"טוב, אז אהיה גם האש והעצים."

נשף לו אלהים על האף — הפך אותו לענון

ועם דמעה בעין נגש ליצור את הליצון, כמו שאומרים — יש מאין.

דבר ראשון הלך

והביא מין דוד גדול,

ולתוכו שפך

כל מה שרק יכול.

טחו את הענו

לאבקה של עננים.

כשזה היה מוכן,

חפש לו תבלינים.

דבר שני — אמר —

נקח את הירח.

ולליצון יצר

פרצוף עגל, זורח.

מהקשת הוא קטף

את הצבע האדום,

עשה ממנו אף —

אבל לא במקום.

הלך לקח פוכב

שבר אותו לשנים,

תק מעל לאף,

במקום שתי העינים.

משמש הזריחה

לקח לו שתי קרנים,

וככה, במריחה,

ציר את השפתיים.

את היגון ערבב —

עם צער וכאב

ושונב ערבב, ערבב —

וזה היה הלב.

הוסיף קמצוץ בינה

וחפון של שגינה,

כפית של רצינות

וכוס של ליצנות —

ולא שכח גם כן

כמה טפות של חן.

קרוז של נדרים